
Uchwały Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej

Palestra 4/12(36), 66-69

1960

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

NACZELNA RADA ADWOKACKA

Uchwały Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej

1. INTERPRETACJA ART. 3 USTAWY Z DN. 19.XI.1956 r. O ZMIANIE USTAWY O USTROJU ADWOKATURY

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej
z dnia 7 października 1960 r.).*

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu sprawy z odwołania adw. Y od uchwały Rady Adwokackiej w B z dnia 26 listopada 1959 r.

postanowił:

zaskarżoną uchwałę Rady Adwokackiej w B uchylić.

Uzasadnienie

Uchwałą z dnia 26 listopada 1959 r. Rada Adwokacka w B postanowiła wezwać adw. Y do opuszczenia stanowiska sędziego w Trybunale Ubezpieczeń Społecznych w terminie do dnia 1 kwietnia 1960 r.

W uzasadnieniu tej uchwały Rada Adwokacka wywodzi, że korzystanie z przywileju przepisu art. 3 noweli z dnia 19 listopada 1956 r. do ustawy o ustroju adwokatury przysługuje jedynie tym osobom, które zajmowały kolizyjne stanowisko w dniu 31.XII.1955 r. Jeżeli natomiast uzyskanie stanowiska bądź jego zmiana miały miejsce po tej dacie, stosowanie art. 3 noweli uznać należy za niedopuszczalne.

W konkretnym wypadku sytuacja przedstawia się w ten sposób, że w dniu 31.XII.1955 r. adw. Y zajmował stanowisko naczelnika Wydziału w Ministerstwie Gospodarki Komunalnej (gdzie był zatrudniony już od roku 1949), natomiast zmienił to stanowisko w kwietniu 1958 r. na skutek uzyskania nominacji na stanowisko sędziego Sądu Wojewódzkiego dla m. st. Warszawy z równoczesnym otrzymaniem delegacji do Trybunału Ubezpieczeń Społecznych.

Ponieważ zaszła zmiana w zajmowanym przez adw. Y stanowisku oraz ponieważ zmiana ta miała miejsce już po dniu 31.XII.1955 r., przeto — zdaniem Rady Adwokackiej w B — adw. Y nie może korzystać z przywileju art. 3 noweli z listopada 1956 r.

W odwołaniu od tej uchwały Rady Adwokackiej w B adw. Y wywodzi, że uchwała jest niesłuszna i stanowi naruszenie przepisu wyżej cytowanego art. 3.

Wydział Wykonawczy NRA zważył, co następuje:

Słusznie wywodzi skarżący, iż z przepisu art. 3 cytowanej noweli wynika tylko tyle: 1) że lista adwokatów zajmujących kolizyjne stanowisko została zamknięta

---

* Uwaga:

Por. odmienne stanowisko zajęte w artykule S. Garlińskiego: Adwokaci ograniczeni w wykonywaniu zawodu, „Palestra” nr 10 z 1959 r. (s. 24 i nast.).

z dniem 31.XII.1955 r., 2) że adwokaci owi nie podlegają skreśleniu z listy adwokatów i 3) że nie mogą w czasie pozostawania na owych (kolizyjnych) stanowiskach wykonywać pracy zawodowej adwokata.

Nie wynika jednak z tego przepisu, by adwokat, który stanowisko swoje zmienił po dniu 31.XII.1955 r., miał być z tego powodu skreślony z listy adwokatów. Przyjęcie takiej interpretacji art. 3 cyt. noweli mogłoby w konsekwencji doprowadzić do wniosku, że każdy awans służbowy adwokata lub każde jego służbowe przeniesienie na równorzędne, wyższe lub w ogóle inne stanowisko w administracji państwowej niweczyłoby jego przywilej pozostawania na liście adwokatów.

Z tych względów należałoby postanowić jak wyżej.

**2 ZEZWOLENIA MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI DOPUSZCZAJĄCE DO
EGZAMINU ADWOKACKIEGO BEZ ODBYCIA APLIKACJI ADWOKACKIEJ
WYGASŁY 31.XII.1957 r. (art. 4 ust. 2 ustawy z 19.XI.1956 r. o zmianie ustawy
o ustroju adwokatury)**

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej
z dnia 7 października 1960 r.).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu sprawy z odwołania ob. X od uchwały Rady Adwokackiej w A z dnia 23 czerwca 1960 r. w przedmiocie dopuszczenia do egzaminu adwokackiego.

postanowił:

odwołanie ob. X pozostawić bez uwzględnienia.

Z uzasadnienia:

(...) Zagadnienie istotne w niniejszej sprawie polega na tym, czy ob. X może w bieżącym stanie prawnym być dopuszczony do egzaminu adwokackiego na podstawie zezwolenia Ministra Sprawiedliwości z 1955 r. Stosownie do art. 4 ust. 2 z dnia 19 listopada 1956 r. o zmianie ustawy o ustroju adwokatury (Dz. U. Nr 54, poz. 248) i ust. 2 obwieszczenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 stycznia 1959 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy o ustroju adwokatury (Dz. U. Nr. 8, poz. 41) „zezwolenia Ministra Sprawiedliwości dopuszczające do egzaminu adwokackiego bez odbycia aplikacji adwokackiej zachowują moc do dnia 31 grudnia 1957 r.” Był to najdalszy termin zachowania mocy tych zezwoleń i niedopuszczalne było i jest jakiegokolwiek przedłużenie poza dzień 31.XII.1957 r. mocy zwolnienia ob. X od aplikacji adwokackiej. Począwszy od dnia 1 stycznia 1958 r. dopuszczony do egzaminu adwokackiego może być tylko aplikant adwokacki, który zakończył przepisana aplikację adwokacką (art. 40 ust. 1 pkt 5 i art. 105 ust. 2 ustawy o u.a.). Jedyne wyjątek od tej zasady przewiduje art. 45 ustawy o u.a. dla osób, które po odbyciu aplikacji notarialnej, zakończonej przepisany egzaminem, pozostawały co najmniej przez trzy lata na stanowisku notariusza. Ob. X nie

odpowiada tym wymaganiom ustawowym i dlatego nie może być dopuszczony do egzaminu adwokackiego bez względu na przyczyny, dla których nie skorzystał z udzielonego mu w 1955 r. zezwolenia Ministra Sprawiedliwości na przystąpienie do egzaminu adwokackiego bez odbycia aplikacji adwokackiej.

Zaskarżona uchwała błędnie dopatruje się uzasadnienia dla stosowania do ob. X art. 84 ustawy o u.a. w treści wyjaśnienia, jakie petentowi udzieliło Ministerstwo Sprawiedliwości w piśmie z dnia 4.X.1957 r. Pismo to wyjaśniało, że „zwolnienie (...) od wymogów odbycia aplikacji adwokackiej przez Ministra Sprawiedliwości (...) jest równoznaczne pod względem prawnym z odbyciem aplikacji adwokackiej”. Rada Adwokacka zapoznaje jednak, że to wyjaśnienie nastąpiło jeszcze przed dniem 31.XII.1957 r. jako dniem, w którym stosownie do noweli z dnia 19 listopada 1956 r. wszelkie zwolnienia od wymagania aplikacji wygasły i utraciły moc. Toteż wyjaśnienie Ministerstwa, że „Rada Adwokacka zastosuje do Obywatela te same kryteria w przedmiocie dopuszczenia do egzaminu adwokackiego jak do osób, które odbyły aplikację adwokacką”, można odnieść jedynie do okresu trwania mocy zwolnienia od aplikacji adwokackiej.

Mimo błędu w uzasadnieniu prawnym zaskarżona uchwała jest w swoim wyniku trafna w części odmawiającej petentowi dopuszczenia do egzaminu adwokackiego przez skreślenie go z listy osób posiadających prawo do składania egzaminu adwokackiego. Dlatego należy odwołać od tej uchwały pozostawiając bez uwzględnienia.

3. UDZIELANIE OPINII O ADWOKATACH NA ŻĄDANIE URZĘDÓW I SĄDÓW

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej
z dnia 7 października 1960 r.)

Wydział Wykonawczy, po zapoznaniu się z treścią referatów adwokatów Z. Albrechta i Z. Skoczka w sprawie udzielania przez rady adwokackie opinii o adwokatach-członkach izb adwokackich oraz po przeprowadzeniu wyczerpującej dyskusji, w której zabierali głos wszyscy członkowie Wydziału Wykonawczego,

postanowił:

wyjaśnić, że rada adwokacka na żądanie władz, urzędów, sądów, prokuratury i organów adwokatury powinna udzielić opinii o adwokacie-członku izby adwokackiej na podstawie posiadanego przez radę obiektywnego materiału faktycznego.

Uzasadnienie

W związku ze sprawą karną prowadzoną przeciwko jednemu z adwokatów Sąd Wojewódzki w Łodzi zwrócił się do Rady Adwokackiej w Łodzi o nadesłanie opinii o oskarżonym. Rada Adwokacka w Łodzi, mając wątpliwości, czy jest uprawniona do udzielenia opinii o adwokatach Izby, zwróciła się w sprawie tej do Naczelnej Rady Adwokackiej o wyjaśnienie.

Wydział Wykonawczy NRA zważył, co następuje:

W sprawach karnych sądy i prokuratury mają prawo i obowiązek zwracania się z urzędu do władz państwowych i samorządowych, jednostek gospodarki społecznej i innych, którym osoba oskarżonego jest znana, o udzielenie o niej opinii, a instytucje te w zasadzie nie mogą odmówić temu żądaniu sądu lub prokuratury (art. 233 § 1 lit. d) k.p.k.).

Najwłaściwszej opinii o adwokacie na podstawie posiadanego obiektywnego materiału faktycznego może udzielić jego rada adwokacka i dlatego rady adwokackie nie powinny uchylać się od opiniowania członków swojej izby. Opinie te niewątpliwie będą bardziej dokładne, wszechstronne i odpowiadające rzeczywistości, aniżeli mogłyby to uczynić inne organy w drodze wywiadów i wypytywania osób.

Analogicznie należy traktować zwrócenie się władz, urzędów, jednostek gospodarki społecznej i organów adwokatury o nadesłanie opinii o adwokacie w związku z zatrudnieniem.